

[Krag.]

delsesmidler. Det gælder først og fremmest i Renkultur. Førligere af Oktober 1931 og Juni 1932, hvoraf det sidste var en uundgaaelig Konsekvens af det første. De indeholdt kun Understøttelser og øgede Skatter, og, desværre, de virkede paa de nødstedte som Dug paa indtørrede Planter, medens de lagde en haard Byrdeforøgelse paa Skatteyderne baade direkte og indirekte.

Kronesaneringen af Januar 1933 var derimod Udtryk for en virkelig Forøgelse af Erhvervenes Indtjeningsmuligheder, først og fremmest Landbrugets. Det er imidlertid et Spørgsmaal, om det, der dengang skete, var tilstrækkeligt, og da det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen har været inde paa denne Sag, skal jeg sige, at der er et meget stort Tal i dette Land, hvis Svar paa dette Spørgsmaal vil blive nej. Imidlertid, det, der dengang valutarisk skete, bragte os valutamæssigt i Niveau med vore Konkurrenter paa det engelske Marked, og det var efter min Mening Udtryk for det nødvendige, ligesom det ogsaa var Udtryk for det opnaaelige. Men vi erkender, at som isoleret Foranstaltning kunde det, der valutarisk skete i Januar 1933, ikke løse Hovedspørgsmaalet: Rentabilitetens Genskabelse og Arbejdsløshedens effektive Bekæmpelse. Dog har denne Foranstaltning været Hovedfaktoren i den ikke uvæsentlige Bedring, der trods Prisfaldet, saa voldsomt som det er sat ind uden for vort Lands Grænser, dog har været at notere ogsaa for Landbruget og ikke mindst for Byerhvervene, særlig for Industrien, hvad baade er erkendt af Industriraadets Formand og af Direktør Hartz i det Foredrag, han holdt om Arbejdsløsheden og den tekniske Udvikling paa Universitetet i September 1933. Derfor var Modstanden mod denne Foranstaltning ubegrundet, og den Agitation, der fra konservativ Side udfoldedes mod den, vil jeg hævde var uden indre Sandhed.

Men det er jo ogsaa den mest betydende Foranstaltning over for den permanente Krisetilstand, hvortil Regeringen har kunnet drives. Det er, synes jeg, den eneste Gang, hvor Regeringen virkelig har formaaget at overvinde sig selv. Det var maaske saa meget vanskeligere for den højtærede Regering, som denne Politik ikke var Udtryk for Opfyldelsen af de Løfter, som Regeringen gav Vælgerne forud for Novembervalget i 1932, Løfter, hvorpaa Regeringen sejrede. Men hvor beklageligt dette end maa siges at være for Regeringen, maa jeg dog være af den Opfattelse, at det var rigtigt, at Regeringen trods den forkyndte Politik

bøjede sig ind under en Ordning, som var Vilkaaret for, at Erhvervslivet kunde oprettholdes i dette Land.

Hvad der i øvrigt er foretaget, har været utilstrækkeligt. Det gælder Skattnedsættelsen til Amterne. Det var en Halvbed, først og fremmest fordi den var midlertidig. Det gælder Prispolitikken fra Efteraaret, hvor det jo ikke var muligt at drive Regeringen til at tage noget Skridt fuldt ud. Og nu vender Skattebyrden paa fast Ejendom jo i det væsentlige tilbage, til Trods for, at Bæreevnen slet ikke i tilsvarende Grad er forøget, ja, for Tusinder af Landbohjemms Vedkommende kan det vel hævdes, at den aldeles ikke er forøget, fordi Prisfaldet ude har neutraliseret den øgede Indtjeningsevne i Kronetallet gennem Kronesænkningen. Derfor er det vor Opfattelse, at indtil en metodisk Saneringsplan er gennemført, maa disse Skatter paa fast Ejendom holdes nede, og det er vort Haab, at Regeringen til syvende og sidst vil bøje sig for det Krav, vi derom har rejst, idet vi jo har givet Anvisning paa den Maade, hvorpaa Dækning herfor kan tilvejebringes.

Og hvad Prisforanstaltningerne angaar — ja, saa nødvendige som de var, løser de ikke Opgaven, dertil var de for lidt vidtgaaende, og dertil er Hjemmemarkedet af for ringe Betydning i Forhold til den samlede Landbrugsproduktion. Og, som sagt, Virkningen blev i høj Grad neutraliseret ved det stærke Prisfald, først og fremmest for Smørret, for hvilken Vares Vedkommende Prisniveauet ikke har ligget saa lavt i de sidste 100 Aar, som Tilfældet nu er, man maa søge mange Menneskealdre tilbage for at finde en tilsvarende lav Pris, og derfor spørger jeg, om Regeringen nu ikke indser Utilstrækkeligheden af de Prisforanstaltninger, som blev truffet ved Udgangen af 1932.

Komme ind paa en Skildring i Enkelt-heder af disse skal jeg ikke, men efter min Mening burde man med Hensyn til Margarineafgiften, som ikke havde skattepolitiske Formaal, være kommet ind paa et smidigere og bevægeligere System, saaledes at denne Afgift i højere Grad havde stimuleret Smørforbruget, end Tilfældet er. Man burde have sikret et øget Smørforbrug inden for alle de Institutioner, hvor det offentlige har med Forplejning at gøre, man burde være gaaet til en Tilrettelæggelse af Afgiftsordningen, som havde sikret mod Urimeligheder, der nu sandsynligvis vil indtræde som Følge af den forskellige Fremgangsmaade, der over for Mælkeleverandørerne er anvendt inden for de forskellige Mejerier